

že věc byla řádně vyvolána (§ 133 c. ř. s.) a že žalovaný v tomto okamžiku nebyl přítomen na chodbě před jednací síní. Proto nemohl býti soudcem vyzván, by vstoupil do jednací síně, nehledíc k tomu, že to není nikde předepsáno, a strany mají se dostaviti do jednací síně ve smyslu obsílky. Odvolací soud však zjišťuje dále, že v jednací síni byla věc znovu vyvolána, že pak zástupce žalobců navrhl vydání rozsudku pro zmeškání, že bylo řízení prohlášeno skončeným a vyneseno rozsudek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Mylným jest právní názor stěžovatelův, že jest soudce povinen vyzvati stranu, čekající před jednací síní, by vešla dovnitř a účastnila se jednání. Podle § 131 c. ř. s. děje se vyrozumění žalovaného o stanovení roku a výzva k dostavení se k roku doručením obsílky a stejnopisu žaloby. Rok počíná vyvoláním věci (§ 133 c. ř. s.). Vyvolati nutno věc jen v jednací síni; není předepsáno, by se tak dělo též v čekárně nebo na chodbě před síní jednací. Kdo není v čase vyvolání věci přítomen v jednací síni, pokládá se za omeškalého a může proti němu k odpůrcovu návrhu vyneseno býti rozsudek pro zmeškání (§ 396 c. ř. s.). Není předpisu, že by soudce musil stranu, dlící mimo jednací síň, zváti ke vstupu do ní. Byl-li žalovaný, jak sám tvrdí, přítomen vyvolání věci na chodbě, ač toto není předepsáno, měl bez dalšího vyzvání vstoupiti dovnitř, neboť byl zván obsílkou do jednací síně, nikoli na chodbu před ní a vyvoláním věci byl uvědoměn, že začíná v jednací síni projednávání sporu, jeho se týkajícího, i když bylo současně více věcí vyvoláno. Právní názor odvolacího soudu, že první soudce si počínal zcela přesně způsobem zákona odpovídajícím, jest zcela správným a dlužno stěžovatele odkázati ke správným důvodům napadeného usnesení.

Čís. 8461.

Postoupený dlužník jest oprávněn namítnouti proti postupníku, že se postoupení pohledávky stalo jen na oko.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1928, Rv I 385/28.)

Žalobě postupníka proti postoupenému dlužníku o zaplacení peněžitě pohledávky o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání, jež napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s., nelze, pokud jde o dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., upřítí oprávnění. Žalovaný namítl již v řízení před

prvým soudem, že se postoupení zažalované pohledávky Lvem H-em žalující bance stalo jen na oko, že Lev H. neobdržel od žalobkyně postupní valutu, že se postup stal jen za tím účelem, aby Lev H. mohl ve sporu vystoupiti v úloze svědka. Žalovaný tvrdil dále, že žádná vážná banka nepřijme postup takových pohledávek a že žalobkyně vede tento spor na útraty svědka Lva H-a. O tom nabídl důkaz dopisem ze dne 14. října 1926, nacházejícím se v rukou žalobkyně, vzájemnou korespondencí H-a s bankou a slyšením stran, v odvolacím spise též svědkem Františkem K-em, prokuristou žalující banky. První soud zjistil na základě výpovědi svědka Lva H-a, že tento postoupil žalobní pohledávku žalobkyni ke sčítování na jeho kontu, nezabýval se však otázkou, zda postup pohledávky byl míněn opravdově, vážně (§ 869 obč. zák.), či toliko na oko (§ 916 obč. zák.), jak bylo žalovaným namítnuto. Žalovaný vytknul v odvolání tento nedostatek jako neúplnost řízení. Odvolací soud odbyl tuto výtku větou, že prý jest nerozhodno pro otázku pasivní legitimace žalovaného ke sporu, zda se postup opírá o právní důvod a o jaký právní důvod se opírá, a projevil právní názor, že námitka, že postup postrádá právního odůvodnění, by příslušela nanejvýše H-ovi jako postupiteli proti žalobkyni jako postupníci, a že jest se zřetelem k tomu důkazní thema nerozhodným. Z tohoto právního názoru vyplývá, že odvolací soud přehlédl změnu, která byla učiněna § 103 třetí dílčí novelou na doslovu § 916 obč. zák. Podle tohoto doslovu jest nicotným projev vůle, jenž byl učiněn na oko k druhému s jeho souhlasem. Třetí osoba, jíž se dotýká jednání na oko a kterou zkracuje, může odhaliti pravý obsah ujednání a žádati, by jednání to platilo i proti ní podle svého pravého obsahu, podle své pravé podstaty. Nicotnost jednání na oko může tedy uplatniti i osoba třetí, nikoli jen postupitel proti postupníku, jak mylně vyslovil odvolací soud (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Bylo proto povinností nižších soudů, by se zabývaly touto námitkou žalovaného a připustily a provedly důkazy nabídnuté o ní před prvním soudem.

Čís. 8462.

Byla-li věc prodána s výhradou vlastnictví prodatele až do zaplacení kupní ceny s tím, že ji kupitel pojistí, a ujednáno, že kdyby nastal pojistný případ dříve, než bude kupní cena úplně zaplacená, případně pojistný peníz prodatel, jest oprávněn nárok prodatelův proti úpadkové podstatě kupitelově, zabral-li správce úpadkové podstaty do úpadkové podstaty pojistný peníz, mající své zvláštní označení.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1928, Rv I 573/28.)

Žalobce prodal Ottmaru S-ovi automobil za 26.500 Kč, vyhradiv si k automobilu vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny. Ottmar S. měl automobil pojistiti a kdyby nastal pojistný případ před úplným zaplacením kupní ceny, měl připadnouti pojistný peníz žalobci. Ottmar